

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 10. 2021, č. j. 25 A 192/2021 - 6,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) doručil dne 4. 11. 2021 Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti soudnímu rozhodnutí vydanému v soudním řízení správním.

[2] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost je nepřípustná. Rozhodnutí soudů vydaná v soudním řízení nejsou rozhodnutími správních orgánů v oblasti veřejné správy, a proto nemohou být přezkoumávána ve správním soudnictví. Jako takovou je třeba ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2005 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) ve spojení s § 120 téhož zákona (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 95/2017 - 10, ze dne 11. 4. 2017, č. j. 4 As 72/2017 - 10, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 125/2017 - 11, ze dne 9. 11. 2017, č. j. 4 As 216/2017 - 13, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 As 359/2017 - 17, či ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 159/2020 - 10). Ostatně stěžovatel nesplnil ani podmínku povinného zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), což má rovněž za následek nutnost odmítnutí kasační stížnosti podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v návaznosti na § 120 téhož zákona (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 8 As 22/2019 - 9, ze dne 12. 2. 2019, č. j. 8 As 23/2019 - 19, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 As 390/2018 - 9, ze dne 12. 12. 2018, č. j. 8 As 379/2018 - 8). Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost odmítnout.

[3] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami obsaženými v kasační stížnosti vč. namítané podjatosti soudců krajského soudu a záměny žalovaného (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2017, č. j. 8 As 1/2017 - 10, ze dne 26. 1. 2017, č. j. 8 As 7/2017 - 8, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 126/2017 - 9). Nutno dodat, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci, resp. v jeho rozhodování (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18, nebo ze dne 21. 10. 2014, č. j. 8 As 136/2014 - 67). Při určení žalovaného je pak podstatné, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS).

[4] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu